

ΕΡΡΙΚΟΣ ΧΟΤΚΑΙΡ

ΜΕΤΑ μοναδικής χαράς και υπερηφανείας, τάσσομεν εις τὰς σελίδας τῆς «Ποικίλης Σποδῆς», ὡς ἐν μικρὸν μνημεῖον τρυφεροῦ φιλελληνισμοῦ, ὁλόκληρον τὴν κατωτέρω, δημοσιευομένην ὡραίαν καὶ ἐνθουσιαστικωτάτην Ῥῆθιν τοῦ ἐν Βρυξέλλαις ἐπιφανοῦς φιλολόγου συγγραφέως καὶ ποιητοῦ κ. Ἑρρίκου Χότκαιρ, εὐγενῶς μετὰ συμπαιθεστάτων ἐνδείξεων ἐκτιμῆσεως πρὸς τὸ Ἠμέτερον Ἔργον χορη-

γηθείσαν ἡμῖν ὑπὸ τοῦ διαπρεποῦς Λογίου. Ἡ ἄπειρον φιλελλη-
νικώτατον ἄρωμα ἀποπνέουσα Ὡδὴ αὐτῆ καὶ ἀκραιφνέστατον ἐκ-
δηλοῦσα τὸ μέγα ὑπὲρ τῆς Ἑλλάδος αἰσθημα, ὅπερ διαπνέει τὰ
στήθη τοῦ τοσοῦτον ἐξαιρέτως καὶ ἐν ἐνθερμοτάτῳ ἐνθουσιασμῷ
συνταυτίζοντος τῆς καρδίας του τοὺς παλμούς καὶ τὴν ὑστεροφη-
μίαν τῶν λαμπρῶν ποιημάτων του μὲ τὴν τύχην τῆς ἐν τῇ πα-
τριδι μας ἀναγεννήσεως παντὸς ἀγαθοῦ Γάλλου ποιητοῦ, ποίημα
μεστὸν λυρισμοῦ καὶ φιλοπατρίας, ἐμπνεύσεως ὑψηλῆς καὶ γηνοσίας
Ἀθηναϊκῆς, πλῆρες εἰς ἐννοίας καὶ ιδέας, ἀνεξαρτήτως δὲ τοῦ ἐμ-
πνεύσαντος αὐτὸ φιλικῶς αἰσθήματος, ἐνέχον εἰς τοὺς ἐντέχνους λα-
ξευμένους καὶ στιβαροῦς στιχους του ἐκτάκτους καλλονάς, μεγάλην
περιγραφικὴν δύναμιν, ἐξοχον ἐντέλειαν, εὐρείας καὶ ζωντανὰς εἰ-
κόνας, ἀφιερῶται ἐκ σεβασμοῦ καὶ ἀγάπης πρὸς τὸν ἔγκριτον καὶ
πολυφίλτον ἡμῶν συνεργάτην κ. **Φιλοποιμένα Παρασκευαΐδην**, οὗ
ὁ διακεκριμένος Βέλγος ποιητής, εἰς στίχους εὐπετεῖς καὶ ἐν γαλλικῇ
γλαφυρότητι, ἐξάγει τὰς σπανίας χριστιανικὰς καὶ ἀστικὰς ἀρετάς,
καὶ ἐν ἀληθείᾳ ἐξάρσει περιγράφει ὅποσον ἐγνώρισε καὶ ἐξετίμησε τὸν
κ. Παρασκευαΐδην, ὡς πατριώτην ἐγκλείοντα ἐν τῇ ψυχῇ του τὰ ὑψηλά
τοῦ Ἑλληνισμοῦ ιδεώδη.

* *
*

Ὁ κ. **Χότκαιρ** ἐπεσκέφθη τὴν πόλιν τῶν Ἀθηνῶν πρὸ ἐνὸς ἔτους,
καθ' ἣν ἐποχὴν εἶχομεν καὶ ἡμεῖς τὴν εὐτυχίαν, τῇ θερμῇ συστά-
σει πολυτίμου φίλου νὰ γνωρίσωμεν τὸν ἀγαπητὸν φιλέλληνα καὶ συγ-
γραφέα τῆς Δημοκρατίας τοῦ **Σάν Μαρίνου**. Πλήρης ἱεροῦ πυρὸς τὴν
πρωτὰν ὥραιαν τινὸς ἡμέρας, εἶχεν ἀνέλθει ἐπὶ τῶν ἱερῶν βράχων τῆς
Πνυκὸς καὶ τοῦ Παρθενῶνος καὶ πλήρης ἐνθέου στοργῆς πρὸς τὴν
Μητέρα τοῦ Φωτὸς κατησπάζετο ὁ εὐγενὴς ξένος τὰ λίθινα στέρανα
τῶν βράχων τῆς Ἀκροπόλεως καὶ μετρησιοῦτο αὐτὸς ὁ διαπρεπῆς
συγγραφεὺς καὶ ποιητής εἰς ιδεώδεις οὐρανίας σφαίρας, ἃς τὸ πρῶτον
ἐβλεπεν ἐπὶ τῆς Ἑλληνικῆς γῆς καὶ ἐπὶ τῶν οὐρανίων θόλων. Ἐν τῇ
ἐρημίᾳ τῶν ἁγίων βράχων εἶδεν ὁ Ποιητής κόσμον ἄφθιτον, ἀτελεύ-
τητον, πλήρη ζωῆς ἀοράτου, ἢ δ' ἐρημίᾳ ἐκείνῃ τῶν δεδοξασμένων
χωμάτων τῆς πατρίδος ἡμῶν, μετετρέπετο πρὸ τῶν τεθαμβωμένων
ὀμμάτων τοῦ ἐπισήμου ἐπισκέπτου εἰς χρυσοῦν δάπεδον, ἐφ' οὗ ἡ
ζωὴ καὶ ἡ δόξα θεῖαν καὶ οὐρανίαν ἐπέχυνον αἶγλην ἐπὶ τῆς Ἑλληνι-
κῆς γῆς. Καὶ ἐκεῖ ὁ ποιητής ἡμῶν διακρίνει τὰς θεσπεσίας νύμφας,
τὴν Σαλαμίνα καὶ τὴν Μυκάλην, τὰ Ψαροῦ καὶ τὴν Κρήτην καὶ τὰς
χιονοβλήτους κορυφὰς τοῦ Ὀλύμπου καὶ τοῦ Παρνασσοῦ, Θεῶν ἐνδιδαι-
τήματα, παρὰ τοὺς πόδας τῶν ὁποίων ἀπαύστως κυλίουν τὸ λάμπον
αὐτῶν νᾶμα, ὁ Ἄλυς καὶ ὁ Γρανικός, καὶ θάλλουσιν, ἀκόμη καὶ νῦν,
παρὰ τὸ γλυκὺ ρεῖθρον αἱ δίδυμοι κασίγνητοι, ἡ Ἐλαία καὶ ἡ Δάφνη.

Κατὰ τὸν χρόνον τῆς φιλοξενίας τοῦ κ. **Χότκαιρ** προσήγγιζε τὸ
"Ἄγιον Πάσχα ἡμῶν, εὐγενὴς δὲ φίλος ὠδήγησε μίαν ἡμέραν τὸν
εὐγενέστατον ἄνδρα εἰς τὰς φυλακὰς τοῦ Παλαίου Στρατῶνος. Δὲν
θα λησμονήσω ποτὲ τὰς συγκινήσεις, ἃς μοὶ διεφύλαξε ζωηρὰς πάν-
τοτε ἢ μετὰ τοῦ ξένου φίλου ἐπίσκεψις ἐκείνῃ. Κατὰ τὰς στιγμὰς

τοῦ ἁγίου Πάθους ὁ Βασιλεὺς τῶν Βασιλευόντων ἔβαινε πρὸς τὸ μαρτύριον, καὶ τὸ χριστεπώνυμον πλήρωμα ἐποτιζέτο τὴν πικρὰν χολὴν καὶ ἐδέχετο τοὺς ἴλους, τὸ ὄξος καὶ τὴν ἄκανθον, τὴν τιμὴν τοῦ τετιμημένου. Καὶ ἡμεῖς, μετὰ τοῦ ξένου ἡμῶν φίλου, παριστάμεθα ἐν μέσῳ τῆς λιτανείας, καθ' ἣν ἀτυχεῖς δεσμῶται, συλλέγοντες χλοερὰ καὶ εὐώδη ἄνθη, ἤρξαντο ἐν σεμνότητι νὰ στολιζώσι τὸν Ἐπιτάφιον ἐν μέσῳ ὕμνων, δακρῦων καὶ ἐγκαρδίου κατανύξεως. Ὁ συμπαθὴς ξένος, ὁ αἰσθηματικώτατος κ. **Χότκαιρ** ἠτένιζε ἐν ἱερᾷ προσοχῇ τὰς κινήσεις τῶν δεσμωτῶν. Ἡ τελετὴ ἐν ταῖς φυλακαῖς τοῦ Στρατώνος διήρκεσε τέσσαρας ὅλας ὥρας, οἱ δυστυχεῖς δεσμῶται ἔψαλλον ἐν σιγῇ βαθυτάτῃ καὶ ἄκρῳ σεβασμῷ, ἀπὸ τοῦ προσώπου δὲ τῶν δυσμοίρων τούτων πλασμάτων, οὐδ' ἐπὶ στιγμὴν ἀπέστρεψε τὸ πάντοτε ἐνδακρῦ βλέμμα του ὁ παρήγορος ἐπισκέπτης. Βλέπων τὸ ἡμερον τῶν καταδικῶν, οἵτινες ἔφερον πενιχρὸν καὶ τετριμμένον τὸν χιτῶνα, ἀλλὰ καθαρὸν καθ' ἅπασαν τὴν ἱερὰν τελετὴν τῶν ἐξαισίων ὕμνων τοῦ Ἐπιταφίου, ἐν θελκτικῇ εὐλαβείᾳ παρνηκούθει αὐτοὺς ὕμνουσιν τὸν Ἄναρχον διὰ τῶν ὠραίων καὶ οὐρανίων ἀσμάτων τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν. Πάντας κατέπληξεν ὁ θερμὸς πόνος τοῦ ξένου, οὐδεὶς δ' ἠδυνήθη νὰ συγκρατήσῃ ἀδάκρυτον τὸ ὄμμα του, ἐν ᾧ καταρράκται θαλερῶν δακρῦων ἐπλήρουν τοὺς ὀφθαλμοὺς τοῦ μεγαλοκάρδου ποιητοῦ. . . . Εἶναι δύσκολον ἐντελῶς νὰ ἐκφράσῃ τις ὅτι εἶδε, μόνον δὲ εἰς τὸ βάθος τῆς ψυχῆς τῶν παρευρεθέντων κατὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην, δύναται νὰ ἐξεγερθῇ ὁ θαυμασμὸς πρὸς ὅ,τι τοὺς ὀφθαλμοὺς γοπεύει καὶ τὴν καρδίαν πλημμυρεῖ. . .

* *

*

Ὁ κ. **Χότκαιρ**, ὡς τὴν γλυκυτέραν ἀνάμνησιν τῆς ὀλιγομέρου διαμονῆς του ἐκείνης ἐν τῇ μικρᾷ γωνίᾳ τῆς Ἀθηναϊκῆς γῆς, ἥτις τῷ ἐνέπνευσε τὴν αἰσθηματικωτάτην ᾠδὴν του, ἐπεμψεν ἡμῖν τὴν φωτογραφίαν του, ἣν μετὰ τὴν Ἑλληνικὴν ἐνδυμασίαν ἔκαμεν ἐνταῦθα, ἐξ ἄγνοῦ αἰσθήματος πρὸς τὸ ἡμέτερον Ἔθνος. Ταύτην παραθέτομεν ἀνωτέρω ἐπὶ τῇ δημοσιεύσει τοῦ ὠραίου ποιήματος τοῦ Φιλέλληλικωτάτου Ἄνδρος, οὗ ἡ ἐκλεκτὴ συνεργασία τιμᾷ ἡμᾶς περιβόλπτως, παρέχει δ' ἐν ταύτῳ ἀληθὲς καλλιτεχνικὸν ἐντρούφημα εἰς τοὺς ἀναγνώστας τῆς «Ποικίλης Στοᾶς».

ΙΩΑΝΝΗΣ ΑΡΣΕΝΗΣ

A MON ILLUSTRE AMI
MONSIEUR PHILOPEMEN PARASKEVAÏDÈS

AUX pieds de ces débris des merveilles antiques,
Colonnes, chapitiaux, majestueux portiques,
Où revit dans la mort la grandeur du passé;
Près des temples toujours debout de l'Acropole,
Qui tremblent sur leur base au moindre vent d'Eole,
Comme un grand vieillard harassé;